

Viņa gūžas labā cirkšņa artērija bija izvelmēta. Esmu daudzreiz skūpstījusi šo vietu, tādēļ zinu. Vienmēr, kad pieskāros tai ar lūpām vai ar mēli, viņš uzlika man rokas uz galvas, čukstus izrunāja manu vārdu un drebēja. Dažreiz maigi, bet dažreiz spēcīgi viņa delnas spieda manu galvu. Bet tikai kreisā roka. Labā tikmēr jauca manus matus. Es nekad viņam nejautāju, kādu koncertu, to darot, viņš spēlē vai dzird savā iztēlē. Zinu,

ka viņš to noliegtu, lai mani neaizvainotu. Zinu arī, ka tie būtu meli. Es taču nekad neesmu varējusi sacensties ar viņa mūziku. Arī gultā ne.

Viņš pat izģērba mani tā, it kā ņemtu laukā vijoli no futrāļa. Bijīgi un svētsvinīgi. Tieši tā, kā to dara vijolnieks, kas glāsta savu instrumentu, pieskaras ar pirkstiem izliektajam kokam, notrauc nemanāmus, tikai viņam vien redzamus puteklišus. Tad raugās uz vijoli. Šis skatiens laikam ir visskaistākais. Viņš arī uz manu kailumu tā nolūkojās. Kā uz savu vijoli pirms liela, svarīga koncerta. Un, lai gan es zināju, ka viņš mani ar šo koncertu sajūsminās, apdullinās un piepildīs, jutu, ka pat tad, ja izvirdīs savu sēklu manī, viņš dzirdēs nevis manu kļedzienu, nevis manas raudas, bet kaut kādu velnišķīgu daudz balsību. Tādēļ, ka viņam arī gulta nozīmēja koncertzāli.

Es dzirdēju viņa elpu, pa stīgām līdzeni vilktā lociņa šalkoņu. Tā, it kā viņš būtu ielavījies manā dvēselē un maigi uzpūtis dvašu pie matu saknēm. Kopš tā laika viss bija kopējs: elpa, laiks, gaiss, ķermenis. Un tās nebūt nebija nesteidzīgās, lēnās alta vibrējošās skaņas. Skumjas un kaislība jautās aiz straujām, precīzām, spēcīgām skaņām. Vispirms solists klusi attīstīja tēmu. Mūsu skatieni sastapās zāles vidū, norādot mums tempu, ekspresiju, nokrāsu. Atskanēja orķestra *tutti*, lociņu mežs ideāli vienmērīgā tempā mainīja virzienu, uzbudinājums pieauga ātrāk, skaļāks un nevaldāmāks kļuva skaņējums. Beigās palikām tikai mēs abi – viņš, vijolnieks, un es – lieliskā saskaņā, vienlīdz aizelsušies. Pārdzīvotājam kaut ko tik ļoti nepieciešamu, neaizmirstamu, pēc

kā alkaini tiecās mūsu izslāpušās vēlmes. Vienīgi es ceļa galā saplūdu tikai ar viņu, bet viņš – ar pēdējo fināla takti...

Katetrs ar elastīgu plastmasas apvalku, ievadīts gūžas artērijas punktā, lēnām virzās uz sirdi. Vispirms uz labo sirds kambari, pēc tam uz labo priekškambari. No turienes tam jāieklūst kreisajā priekškambarī. Kreisajā priekškambarī to tuvina plaušu vēnas izejai un uzkarsē tā galu aptuveni līdz 60–70 grādiem pēc Celsija. Šī temperatūra ir pietiekama, lai apsvilinātu plaušu vēnas sienīgas un koagulētu – kā viņi to dēvē – tās audus jeb gluži vienkārši radītu rētas, kurām jābloķē patoloģiskie impulsi, kas izraisa sirds aritmiju.

Rētas.

Viņa brūce asiņoja, kad ieraudzīju viņu pirmoreiz. Pirms diviem gadiem.

Es izgāju no kopmītnes ap četriem no rīta. Kāds nupat bija atgriezies no Amsterdamas un atvedis “zālīti”. Vai nu es biju iedzērusi pārāk daudz vīna, vai ieelpojusi “zālītes” dūmus pārāk dziļi, vai arī šīs kaņepes bija piesūcinātas ar kādu cietu, sintētisku vielu. Man galīgi zuda sajēga. Trula, tumša, bezgalīga telpa, kuru pāršķeļ plata, karsta piena straume, kas plūst man mutē. Tā apsvilina man lūpas un aukslējas, izplūst caur mani, apstājas barības vadā, ieklūst krūtīs, sacel tās, pārplēšot krūšturi, un atgriežas, lai kā strūklaka izšļāktos starp gurniem. Sajaukta ar asinīm, tā kļuvusi iesarkana. Kad es sāku aizrīties un slāpt, nespējama norīt šo pienu, izskrēju no istabas. Jutu briesmīgas sāpes vēdera

lejasdaļā. Man sākās mēnešreize. Cauri mežiņam, kas ieskāva kopmītņi, kludama pār sniega kukuržņiem, nokļuvi līdz ielai. Kad piebrauca tramvajs, ietrausos tajā.

Viņš sēdēja, aizvēris acis, pirmajā svētdienas rīta tramvajā. Kreiso vaigu un deniņus atbalstījis pret apsarmojušo, netīro rūti, atstādams uz tās atkusušas, nevienmērīgas pēdas no savas siltās elpas. Ar rokām viņš bija apskāvis vijoles futlāri. Tā, it kā turētu uz rokām bērnu. Uz labā vaiga viņam bija plata rēta. Tramvajs sāka braukt. Es stāvēju viņam pretī un raudzījos uz šo rētu. Narkotiskais apdullums nepārgāja. Redzēju, kā rēta lēnām pārsprāgst, paveras gluži kā nedabiski šauras, zilgas lūpas un piepildās ar asinīm. Izņēmu kabatlakatiņu no bikšu kabatas, notupos viņa priekšā un pieliku auduma gabaliņu pie brūces, lai apturētu asiņošanu. Viņš atvēra acis. Pieskārās manai rokai, kas bija piespiesta pie viņa vaiga. Brīdi viņš to neatlaida, maigi glāstīdams manus pirkstus.

– Atvainojiet...

– Es biju aizmīdījis. Lūdzu, apsēdieties!

Viņš piecēlās un piedāvāja man vietu. Tukšā tramvajā.

Tramvajs brāzās kā neprātīgs. Katrā pagriezienā es kritu ceļos uz dubļainās grīdas. Nevarēju pieslieties kājās. Viņš to ievēroja. Uzmanīgi pabīdīja vijoli zem sēdekļa, pie kura tupēju, pēc tam apņēma mani ap vidukli un uzsēdināja uz tramvaja sola. Novilka savu melno ādas jaku un apsedza mani ar to.

– Uz kurieni jūs braucat? – viņš klusu jautāja.